

Magyar történelmi és kulturális kincsek nyomában Szlovéniában és Horvátországban

Élménybeszámoló az enyingi Tinódi Lantos Sebestyén Református Iskola
7. osztályának tanulmányi kirándulásáról

Utazás időpontja: 2022. 05. 09-13. (5 nap, 4 éj)

Pályázati azonosító: HAT-KP-1-2021/1-000423

1.nap

2022. május 09-én, egy hűvös hétfő reggelen izgatottan szálltunk fel az iskola előtt álló buszra, amely egy hosszú és izgalmas utazásra vitt bennünket, 26 hetedikes diákot és három kísérőtanárunkat, Csilla nénit, Andi nénit és Buci bácsit. A buszon egy kedves sofőr, Sanyi bácsi és egy még kedvesebb idegenvezető, a másik Csilla néni vártak bennünket. Meglepően hamar és szinte észrevétlenül jutottunk át Szlovéniába, ahol már az első nap csodás élményeket tartogatott.

Első utunk Lendván a Magyar Nemzetiségi Művelődési Intézetbe vezetett, ahol az igazgató, Misi bácsi humorosan és érdekesen mesélt nekünk a szlovéniai magyarok helyzetéről, történelméről, mai életéről és az intézet működéséről. Elmondta, hol kapható a világ második legfinomabb fagyija, majd városnézés következett.

Először a lendvai várat kerestük fel, itt megnéztünk egy rövid videót a vár történetéről, majd megnéztük a kastélyban a kiállításokat, amelyek között voltak hagyományosabb művek, Zala György alkotásainak miniatűr másai, valamint a tetőtérben modern darabokra is rácsodálkozhattunk.

A városnézésen Csilla néni sokat mesélt nekünk a látnivalókról. Megnéztük a Szent István szobrot, aztán kis séta után egy Makovecz Imre által épített kultúrpalotát.

A szabadidő során kipróbáltuk az ajánlott fagyizókat, beszélgettünk helyiekkel, és megállapítottuk, hogy Lendván mindenki nagyon kedves az idegenekkel.

Ezt erősítette meg a következő program a lendvai szőlőhegyen. A Szentháromság-kápolnában egy igazi múmiát láthattunk, amelynek történetéről egy nagyon kedves helyi hölgy mesélt nekünk. A kilátás a kápolna melletti térről gyönyörű volt, egyszere három ország területét láthattuk.

Majd visszazálltunk a buszra, és indultunk Bántornyára. Itt az idegenvezetőnk bemutatott nekünk egy nagyon különleges templomot, ami olyan volt, mintha két teljesen különböző világot kapcsoltak volna össze. Az egyik része egy üres, de nagyon régi freskókkal díszített, igazi középkori hangulatot árasztó rész volt, amin láthattuk Szent László legendájának néhány elemét is, innen egy ajtón létünk át egy gazdagon díszített, barokkosan zsúfolt templomba. Elképesztő volt a kontraszt egy épületen belül.

Ezután következett Dobronak, a Trópusi kert nevű hely, amely valójában egy orchideafarm, itt mesés szelfiket készítettünk a csodás virágokkal teli kertben, ahol megcsodálhattunk számtalan növényfajt, megismerhettük a farm történetét és közben elképesztő illat töltötte be a hatalmas üvegházat.

Az eső cseperegni kezdett, de szerencsére mire odaértünk a Bakónaki-tóhoz, addigra elállt, és egy kellemes sétával bejártuk a tó melletti energiapontokat, megkerestük a Szent Vid forrást és a kápolnát, a forrás tiszta hideg vizéből mindenki felfrissíthette magát.

Vacsorára értünk a szálláshelyünkre, Bajánsenyére, egy meglepően kellemes panzióba, ahol finom vacsorával és szép szobákkal vártak bennünket, hogy kipihenhessük a nap fáradalmait. Persze olyan nagyon sokat azért nem pihentünk.

2. nap

Bőséges reggeli után útra keltünk, és Kercaszomoron megnéztünk egy emlékművet, amely egy izgalmas történelmi eseménynek állít emléket, erről Csilla néni, az idegenvezetőnk mesélt nekünk.

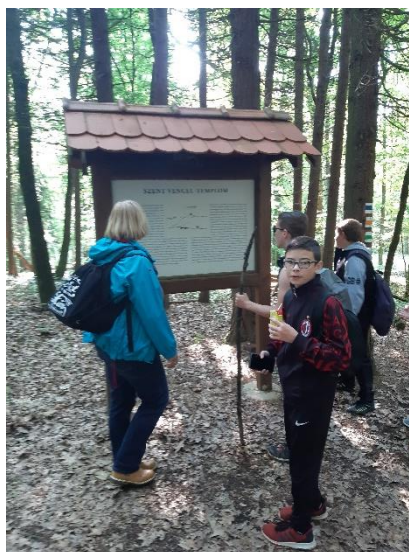
Ezt követően egy erdei kirándulás következett, a Fürge Csele tanösvényen jártunk, amely a vártnál izgalmasabbra sikeredett az éjszakai eső utáni sár miatt, de az erdő hangulata sok mindenért kárpótolt bennünket.

Mivel református iskolából érkezett a csoportunk, vezetőink úgy határoztak, hogy megmutatják nekünk az Őrség legszebb református templomát, ezért felkerestük a szentgyörgyvölgyi református templomot, és megcsodáltuk a hatalmas méreteit, ill. az egyedi fakazettáinak kék festését a különleges báránnyelűvel.

Innen az utunk Muraszombatra vezetett, ahol a várkastély szép parkjában ebédeltünk, megnéztük a hatalmas fákat, egy kidőlt fatörzsre a fél osztály fel is mászott. Az épületben működő múzeumban sajnos nem tudtak fogadni bennünket egy rendezvény miatt.

Egy kicsit beljebb utazva Szlovéniába megérkeztünk Ptujba. Egy igazán profi helyi idegenvezető bemutatta nekünk a város gyönyörű várát, előadásából sok érdekes dolgot megtudhattunk a vár egykor urainak életéről, megcsodálhattuk a bútorait, fegyvereiket. Ezután lesétáltunk, és megnéztük a szép belvárost, a rengeteg régi, gyönyörű épülettel, ezekről sokat mesélt nekünk Csilla néni. Igazán lenyűgözött bennünket a város szépsége.

A második nap után is élményekben gazdagon tértünk vissza Bajánsenyére, a szuper szálláshelyünkre.

3. nap

Utazásunk harmadik napja izgalmasan indult. Reggeli után két osztálytársunk is jelezte Csilla néninek, az osztályfőnökünknek, hogy nem érzi jól magát. Csilla néni lázas telefonálásba kezdett, és a betegek szülei úgy döntöttek, elviszik haza a két lányt. Idegenvezetőnk azt javasolta, a többiek addig se üljenek tétlenül, míg ideérnek a szülők, így amíg Csilla néni megvárta a két beteggel a szülőket, addig a többiek felfedezőútra indultak az Őrségbe.

Először Őriszentpéter látványosságait fedeztük fel egy kis városnézés, körbejárás keretében, megnéztük a Szikszai Edit Múzeumot, a református templomot, kicsit megpihentünk a játszótéren, megnéztük a termelői piacot és a történelmi emlékoszlopokat. Nehezen oldódott a reggeli feszültség, sajnáltuk, hogy később tudjuk csak megkezdeni utunkat Horvátországba, és persze a két beteg lányt is sajnáltuk. De szép lassan azért rácsodálkoztunk a környék szépségére.

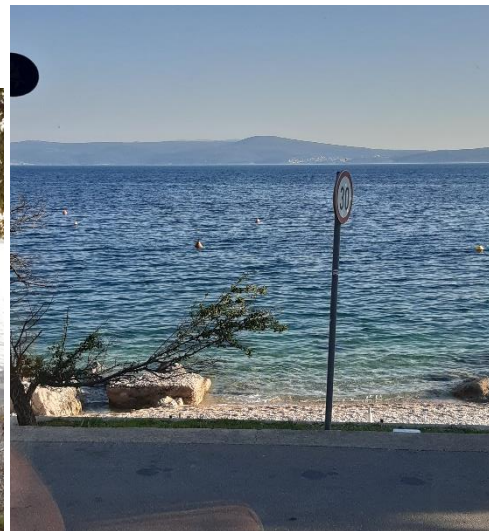
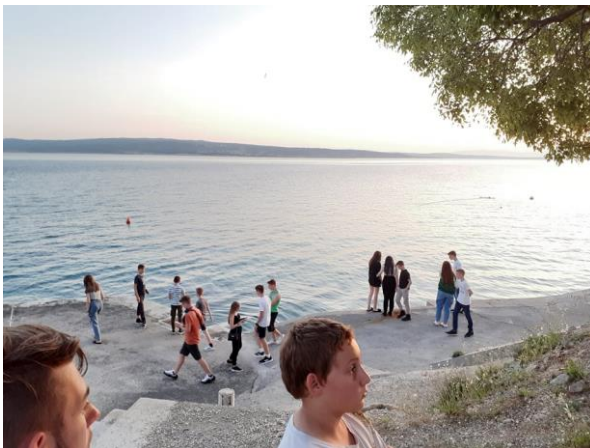
Szalafőn lenyűgözött bennünket az Életfa szép faragása és a hatalmas mérete. A régi népi kultúra iránt érdeklődők kívülről megcsodálhatták a pityerszeri skanzenet, a kevésbé érdeklődők addig pihentek az árnyékban.

De a bölényes azért a többséget lázba hozta. Csodás látványt nyújtottak ezek a hatalmas vadak. Egyetlen hátránya a közelségüknek a rengeteg rovar volt, ez zavarta csak meg kissé a látvány élvezetét.

Szerencsére a Kömpe szeme kilátónál már nem zavartak meg bennünket az apró, bosszantó rovarok, itt már nyugodtan élvezhettük az elénk táruló táj szépségét.

Időközben a beteg lányokat elvitték a szülők, így felvettük Csilla nénit, és indulhattunk is a várva várt úti célhoz, a horvát tengerhez. Az egész délutánt a buszon töltöttük. Szerencsénk volt a határátkelésnél, gyorsan és problémamentesen átjutottunk horvát területre, és több órán keresztül gyönyörködhettünk a tájban. Ahogy haladtunk, egy inkább megváltozott, egyre magasabb hegyek, egyre izgalmasabban kanyargó utak, és egyre több alagút jelezte, közeledünk a célhoz.

A szálláshelyen kissé meglepődtünk, a bajánsenyei otthonos panzió után egészen ridegnek tűnt a hatalmas hostel Selcén. A vacsora bőséges volt, viszont nekünk furcsa volt az étel, így keveset ettünk. Ám az, hogy saját tengerparti szakasza van a szállásnak, sok mindenért kárpótolt bennünket. A lepakolás és a vacsora után tettünk egy kellemes sétát a tengerparton, ami csodás látványt nyújtott. Végül azért viszonylag gyorsan elaludtunk a fárasztó nap után.

4. nap

Utazásunk utolsó előtti napja volt az osztály többségének kedvence. Eddig is sok szépséget láttunk, de ezen a napon igazán megtalálta mindenki a szívének kedves élményeket. Napunkat a Fiuméhez tartozó Tersatto várának felkeresésével kezdtük. Az építmény, de különösen a kilátás hatására sokunknak tátva maradt a szája. Majd a Tersattoi Mária zarándoktemplom megtekintése következett a II. János Pál pápa szobor mellett. Elképedve néztük a rengeteg tárgyat, levelet, amelyet a sok templomot felkereső zarándok hagyott ott, és ugyanilyen elképedéssel hallgattuk Csilla néni történeteit a templomhoz kapcsolódóan, és kerestük a freskók titkait.

Ezután az úgynevezett zarándoklépcsőkön ereszkedtünk le a történelmi belvárosba. Lelkesen számoltuk a lépcsőfokokat, végül hárman körülünk el is találták a helyes számot.

A régi épületek hangulatosak voltak, a Kormányzói Palota például, a látvány a kikötőben csodás, és nagy izgalommal fedeztük fel a magyar feliratokat, a Baross emléktáblát, közben irigykedve szemléltek a hatalmas modern jachtokat. Fiume belvárosa nagyon hangulatos, a szép, régi épületek között örömmel fedeztünk fel modern üzleteket is, ahová a szabadidőben visszatérhettünk.

Abbáziában sokat fotózkodtunk a tengerparton, a híres sellőszobornál, és élvezettel sétáltunk bele a tenger hideg vizébe egy kavicsos területen, amelyet a város vezetői éppen arra találtak ki, hogy a beépített part ellenére a turisták belesétálhassanak a tengerbe. Elképesztő, hogy ingyenes napernyőket és nyugágyakat is helyeztek ki. A mediterrán hangulat mindenkit jókedvre derített. Megnéztünk számos magyar emlékhelyet, például Dr. Markusovszky Lajos emléktábláját, számos régen magyar tulajdonú villát, amelyek ma szállodaként működnek. Furcsa érzés volt az egykor Monarchia kedvelt üdülőhelyén olyan jelentős alakok után járni, mint Jókai Mór, Füst Milán, Karinthy Frigyes, Móricz Zsigmond, Molnár Ferenc, Ady Endre, Szabó Lőrinc, Kosztolányi Dezső, Tamási Áron, Móra Ferenc, József Attila.

Ezután következett az egyik legszebb élményünk: hajóra szálltunk, és egy fakultatív program keretében másfél órát töltöttünk az Adriai-tengeren a part és Krk-szigetek között hajókázva. Csak hárman nem vállalták az osztályból az utat, és mi úgy érezzük, nagyon szép élményből maradtak ki.

De a szépségek csodálása még nem ért véget. A nap utolsó állomása Lovran volt, a városka, amely a babérról kapta a nevét, és amelyet méltán hasonlítanak ékszerdobozhoz. Nagyon hangulatos kisváros, amelynek szűk sikátoraiban biztos az eltévedés vezető nélkül, és az olaszos, mediterrán hangulat talán még inkább érezhető, mint Abbáziában. Itt felkerestük a villát, ahol egykor Feszty Árpád festőművész pihent, és ahol meg is halt. Koszorút helyeztünk el az emléktáblájánál.

Bár meglehetősen sokat sétáltunk aznap is, mégis nagyszerű élményekkel feltöltődve érkeztünk vissza a szállásunkra, Selcére, ahol a számunkra ismét kicsit idegen ízvilágú vacsorát pótolták többen azzal, hogy az esti tengerparti séta során felkerestek egy pizzériát, ahol a bátrabbak még helyi specialitást is megkóstoltak. Akik nem kalóriát pótoltak, azok felfedezték az egykori kis halászfalu hangulatos központját, amely ma már igazi turistaparadicsommá vált.

5. nap

A kirándulásunk utolsó napján reggel szomorúan pakoltuk össze a bőröndjeinket, és reggeli után buszra szálltunk, ahonnan nagyokat sóhajtvá vetettünk egy-egy utolsó pillantást a tengerre. Elindultunk Magyarország felé, de tudtuk, hogy a horvát főváros még vár ránk, mielőtt hazatérnénk. Csoportvezetőink velünk egyetértésben úgy döntöttek, hogy ma pótoljuk a betegségek miatt elmaradt szerdai zágrábi kirándulást.

Nem meglepő módon sokunk alvással töltötte a buszon a Zágrábig vezető utat. Odaérkezve csodálkozva találtuk szembe magunkat egy modern, de cseppet sem zsúfolt várossal. Megcsodáltuk a Káptalandombon a székesegyházat, amelyet ugyan éppen felújítás miatt felállványozva találtunk, mégis lenyűgözött bennünket a gyönyörű régi épület. Csilla néni mesélt a történetéről, ill. azt is megtudhattuk, hogyan restaurálják az ősi építmény faragott tornyait.

Ezután egy fullasztó és fárasztó lépcsőmászással a közel 30 fokban felmentünk a Felsővárosba. Egy nagyon izgalmas helyet is bejártunk, a város háromszintes piacán tettünk egy sétát. A halpiacon elámultunk a tengeri herkentyűk sokféleségén. Végül megnéztük a horvát országgyűlés Zsolnay cseréppel díszített épületét, amely számunkra a magyar Parlamenthez képest meglehetősen kicsinek tűnt.

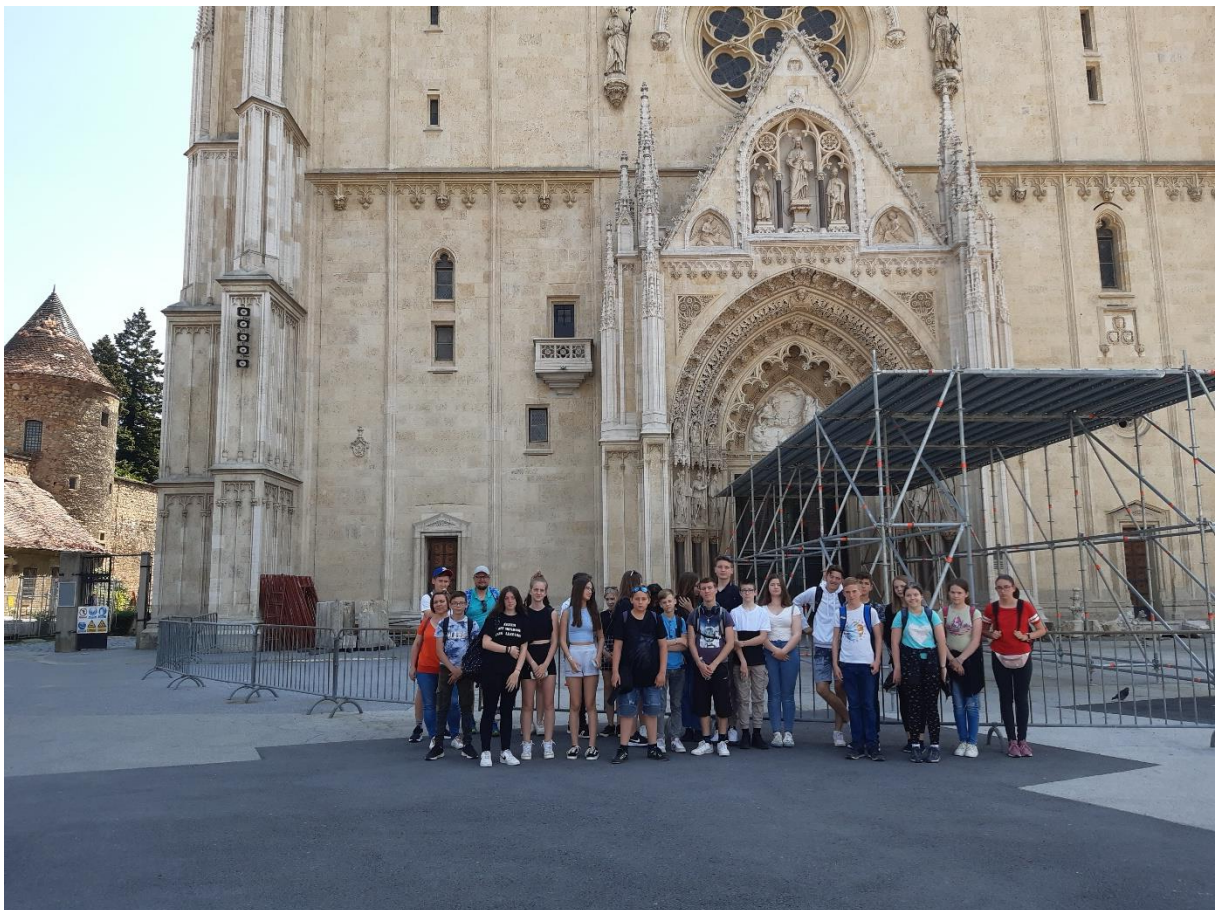
Aztán megnéztük a magyar történelemben nem olyan nagy lelkesedéssel

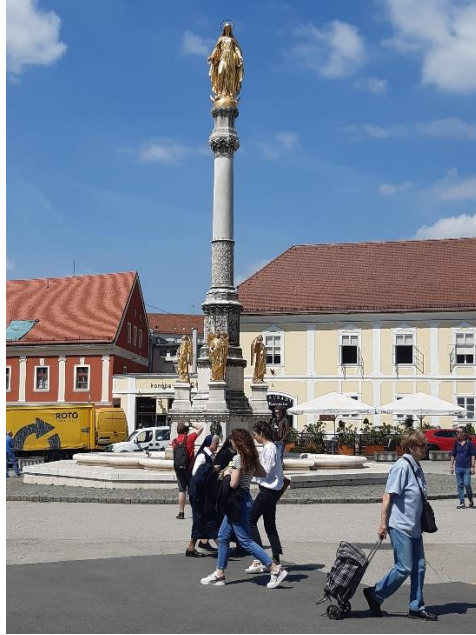

emlegetett Jellasics-lovasszobrot. Az itt kapott szabadidő alatt elköltöttük a megmaradt kunáinkat, fagyit és szuveníreket vásároltunk.

A hőség miatt fárasztó városnézés végén buszra szálltunk, és meg sem álltunk a magyar határig. Szerencsésen átjutottunk az ellenőrzésen, és utána már számoltuk a kilométereket hazáig.

Délután 6 után érkeztünk meg az iskolánkhoz. Örömmel öleltük meg rég látott szüleinket, és jó érzés volt, hogy már nagyon vártak bennünket. Búcsút vettünk Csilla nénitől, az idegenvezetőnkől, és Sanyi bácsitól, a sofőrünktől. Mindkettőjüknek nagy tapssal fejeztük ki köszönetünket a lelkiismeretes munkájukért és segítőkészségükért, Csilla néni, az osztályfőnökünk egy kis jelképes ajánékkal egészítette ki ezt. Búcsút vettünk egymástól és kísérőtanárainktól, és fáradtan, de élményekkel gazdagon hazatértünk.

Értékelés

Hazaérkezésünk után osztályfőnöki óra keretében értékeltük a kirándulásunkon látottakat, hallottakat, a megtapasztalt élményeinket. Megmutattuk a közösen készített képeket szüleinknek, illetve az iskolában diáktársainkkal, tanárainkkal is megosztottuk élményeinket. Sokat meséltünk nekik a látottakról, ill. arról, hogy hogyan látjuk a szlovéniai magyarok életét, milyen érzés volt magyar nyomokat felfedezni a horvát turistaparadicsomban.

Egészen más érzülettel vettünk részt az iskola június 4-ére, az Összetartozás napjára szervezett rendezvényén, mintha nem jártuk volna meg közösen ezt az utat. Jobban megértjük, mit jelenthet külföldön élni magyarként. Talán kicsit nyitottabbak lettünk a világra, elfogadóbbakká és toleránsabbakká váltunk.

A legjobban az tetszett, hogy 5 napon keresztül együtt lehettünk, esténként sokáig beszélgettünk, egymást kicsit jobban megismerhettük.

A látottak közül a legizgalmasabb Fiume és Abbázia volt számunkra, de lenyűgöző élménynek tartottuk a Ptuj várában tett látogatást, Lendvát, az orchideafarmot és a Dobronaki-tavat is.

Mindenki szeretettel emlékszik vissza a Szlovéniában és Horvátországban eltöltött napokra. Sok érdekes dolgot tanultunk meg, és közben jól éreztük magunkat. Köszönet illeti a kedves buszsofőrt, a mindentudó idegenvezetőnket, türelmes tanárainkat, akik jobbá varázsolták napjainkat. Hálás köszönet illeti iskolánkat, szüleinket a lehetőségért.

Garantáltan egy örökre szóló élmény marad. Többen tervezzük, hogy még visszatérünk valamikor ezekre a gyönyörű helyekre, és megmutatjuk szüleinknek is a sok csodát, amelyet láthattunk.

Enying, 2022. június 06.

Készítette a Tinódi Lantos Sebestyén Református Iskola 7. osztály